

τῆρ καὶ ὁ υἱὸς εἶχον ἤδη ἀπέλθῃ. Περι-
ήλθε τὴν αἰθουσαν διασχίζων τοὺς ὀμί-
λους τῆς μερίδος τοῦ Καρβαγάν, καὶ διε-
σκέδαζεν ἀψήφων καὶ καταφρονῶν τὰ
βλέμματα αὐτῶν. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς οἰο-
γενείας Κλαίρεφόν καὶ τοὶ ἐπαισιθητῶς ἐκ-
πεσούσης, δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐκλίπη, καὶ
τὰ μέτωπα ἐκύπτον κατὰ τὴν διάβασιν
τοῦ νέου. Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Καρβαγάν δὲν ἦτο
ἐκεῖ παρών, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς
καὶ προθυμίας προσεμείδων πρὸς τὸν ἀν-
τίπαλόν του.

Ἐφέροντο δὲ οὕτω, διότι ἔλεγον τίς
οἶδε τί ἡδυνάτο ποτε νὰ συμβῇ; Ὁ μαρ-
κήσιος καθ' ἑκάστην διεδίδετο ὅτι κατε-
στρέφετο ἀνυπερθέτως αὐριον, καὶ ὅμως
τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἴστατο ὄρθιος. Εἴ-
χον λοιπὸν πάντες συμφέρον νὰ ἔχωσι
πάντοτε μίαν διέξοδον διὰ πᾶν ἐνδεχό-
μενον, ἂν ποτε ἤθελε κατορθώσῃ ὁ δαιμό-
νιος μαρκήσιος ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ὀνύχων
τοῦ τοκογλύφου. Μάλιστα δὲ ὁ Φλέρης
καὶ ὁ Μαδητῆς, οἱ πιστοὶ θεράποντες τοῦ
Καρβαγάν, αὐτοὶ πρῶτοι ἔδιδον τὸ πρᾶ-
δειγμα τῶν ὑποκλίσεων καὶ τῶν κολα-
κειῶν.

Ἦδη ἡ μουσικὴ ἔπαιζε χορὸν τινα ἐγ-
χώριον καὶ μεταξὺ τῶν ἀκαταπονήτων
καὶ οἰονεὶ μαινομένων χορευτῶν διεκρίνετο
ὁ Ροῦσος χορεύων μετὰ τῆς Τριανταφυλ-
λιάς καθ' ἃ εἶχεν αὐτὴ ὑποσχεθῇ εἰς αὐ-
τόν. Ὁ ἀνθρωπίσκος ἔχων τὴν χεῖρα ὑ-
ψωμένην κάμπτων τὴν ὀσφύν, διαστχυ-
ρῶν τὰς χαλυβδίνους κνήμας του παρέ-
συρε τὴν νεάνίδα μετ' ἀπαρμιλλοῦ ζωη-
ρότητος καὶ δυνάμεως. Περιεστρέφετο, ἐ-
πὶ ἄκρως, αἱ παρειαὶ του ἦσαν ὡχραί,
οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλουν, συνέσφιγγε
τοὺς ὀδόντας συστέλλων τοὺς μῦς τοῦ
προσώπου του μετὰ τοσχύτης βίας, ὥστε
ἐνεποιεῖ τρόμον ἐν τῇ μέτῃ τῆς ἡδονῆς
ταύτης τῆς ὅλως πρωτοφανοῦς εἰς αὐ-
τόν.

Ἡ μουσικὴ ἔπαυσε, καὶ τὰ ζεύγη ἀσ-
θμαίνοντα διεσπάρησαν εἰς τὰ καθίσματα
ὡς ναυαγοὶ πατήσαντες ἐπὶ τῆς ξηρᾶς,
διότι ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἦτο ἐπίπονος καὶ ἦ-
σαν καταπεπονημένοι. Ἀλλ' ὁ Ροῦσος
αὐτὸς μόνος ἦτο ἀκατάβλητος. Πάντες
ἐκάθισαν καὶ μόνος ὁ Ροῦσος ἴστατο ὄρ-
θιος ἐν τῷ μέσῳ, ἐξακολουθῶν τὰ ἄτακτα
ἄλματα του καὶ παρασύρων τὴν Τριαντα-
φυλλίαν ἐξηνητημένην ἤδη, σχεδὸν λιπό-
θυμον.

— Κύτταξέ τον τὸν μοῦργον! ἀνερώ-
ναι ὁ Μαδητῆς, οἰνοβαρὴς καὶ αὐτός, κύτ-
ταξέ τον τὸν ἀφιλότιμον δὲν ἐννοεῖ νὰ
σταματήσῃ, εἶνε καλὸς νὰ χοροπηδᾷ σὺν
τὴν ἀρκούδᾳ ὡς αὐριον τὸ πρῶτ!

Ὁ Ροβέρτος διερχόμενος ἐκεῖθεν τὴν
στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἰδὼν τὸ γινόμενον κα-
κόν, ἀπέσπασε τὴν κόρην ἀπὸ τῆς ἀγκά-
λης τοῦ καβαλλιέρου τῆς καὶ τὴν ἐκάθι-
σεν ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ ποιμὴν ἐστάθη ὀλίγον καὶ παρευθὺς
ᾤρησε πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν ἀκάθε-
κτος καὶ ὠρύμενος.

Ἀλλ' ὁ Ροβέρτος συνοφρυούμενος εἶπεν
ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν Ροῦσον.

— Ἐλα φθάνει πλέον! οὐστ! ξεκουμ-
πίσου ἔς τὰ πρόβατά σου.

Ἀλλ' ὁ παλληκαρὴς μας δὲν ἐφαινετο
πρόθυμος νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἐπέμενεν ἰ-
στάμενος πρὸ τῆς καλῆς νεάνιδος παρα-
τηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

Ὁ Ροβέρτος θυμωθεὶς ὕψωσε τὴν χεῖ-
ρά του, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας
μετ' ἧς ἀπορρίπτει τις κάμπην βλαβεράν
ἀπὸ τῆς κάλυκος εὐώδους ἄνθους, ἠνάγκ-
ασε τὸν ἐπίμονον ἐραστὴν δι' ἐνὸς ἀνα-
στρόφου ῥαπίσματος νὰ κατακρημνισθῇ,
περιδινούμενος ὡς ἀνέμη, ἔξω καὶ ἔξω
τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ εἰς τὸν κή-
πον.

— Ἀχ! ἀνέπνευσεν ἡ Τριανταφυλλία
ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Μοῦ ἤλθε νὰ
σκάσω, ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή μου.

— Θέλεις κανέν ἀναψυκτικόν; ἡρώ-
τησεν αὐτὴν ὁ Ροβέρτος φαιδρῶς.

— Ὁχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, κύριε Ροβέρ-
τε. Ἐπειτα εἶνε καὶ ὦρα νὰ πάω σπίτι.
Οὐφ! τί ζέστη ἐδῶ μέσα!

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ἡ μουσικὴ ἤρχισεν
ἄλλον χορὸν καὶ τὰ ζεύγη παρεσκευά-
ζοντο.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Περίεργον, ἐπανελάθε. Μένουν εἰς
τὸ σπουδαστήριον... καὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι
μένουν εἰς τὸ δωματίον τοῦ ὕπου περνοῦν
ἀπὸ τὴν αἰθουσαν... καὶ ἔρχονται εἰς συ-
νάντησιν των... νομίζει κανεὶς ὅτι σχη-
ματίζουν κύκλον διὰ νὰ συνομιλήσουν...
Δὲν εἶχα σχεδιάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
πον τὴν σκηνὴν τῆς ἀντιπαραστάσεως...
τί συνέβη ἄρα γε; Ἀ! τὸ φῶς χαμηλῶ-
ναι εἰς τὸ σπουδαστήριον... ἐκλείσαν τὴν
θύραν τῆς αἰθούσης... ἀναψαν ὅλα τὰ
κηρία μέσα εἰς τὴν αἰθουσαν, διὰ νὰ κα-
τοπτρεύσουν καλλίτερα τὴν αἴσθησιν τὴν ὁ-
ποῖαν θάπροξενῇ τὸ πρόσωπον τοῦ βωβου
ὅταν συναντηθῇ μετ' αὐτὸν Λουδοβίκον...
καὶ ὅμως δὲν βιάζονται νὰ τελειώσουν...
Ἀφῆσαν μόνον τὸν Λουδοβίκον... καλὸν
σημεῖον. Ἐὰν τὸν ἐνόμιζον ἐνοχον δὲν θὰ
τὸν ᾤφιναν καθόλου.

Καθησυχάσας ἐκ τῆς ὀλίγον παρκα-
κινδυνευμένης σκέψεως ταύτης, ὁ κύριος
Λεκὸκ ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐφ'
οὗ, καὶ τοὶ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ὑπέθρω-
σκον σταγόνες ἰδρώτος.

— ὦ! Θεέ μου! ἐπιθύρυσεν αἴφνης,
αὐτὸς εἶνε... πλησιάζει εἰς τὸ παράθυ-
ρον... ἀπομακρύνει τὰ παραπετάσματα...
παρατηρεῖ εἰς τὸν δρόμον... δὲν γνωρίζει ὅτι
ὁ πατήρ του εἶνε ἐδῶ, τὸ ταλαίπωρον καὶ

ἀγαπητὸ μου παιδί!... Ποῖον συλλογι-
ζεται; ἐμέ, ἢ τὴν μνηστὴν του;... Ὁ
Θεὸς δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ νὰ μᾶς τὸν ἀρ-
πάσουν... καὶ αὐριον, ἴσως ἀπόψε, θὰ ἡμ-
πορέσω νὰ τὸν ἀγκαλιάσω... νὰ τὸν φέρω
εἰς τὴν μνηστὴν του, ἡ ὁποία τὸν περι-
μένει ἐναγωνίως... μάλιστα περισσότερον
ἀπὸ ἐμέ, διότι δὲν γνωρίζει τὰ διατρέχον-
τα, ἐνῶ ἐγώ, ἐλπίζω... εἶμαι βέβαιος, ὅτι
ἡ φρικτὴ αὐτὴ κατηγορία θὰ καταρρεύσῃ
μόνη τῆς εὐθὺς ὡς ὁ βωδός... Ἀ! ἀργοῦν
πολύ, εἶπεν ὁ γέρον τύπτων τὸ στή-
θος.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις εἰς τὸ τέρμα τῶν
ἐκπλήξεών του.

Ἡ σκιά τοῦ υἱοῦ του ἀπεμακρύνθη τοῦ
παράθυρου, τὸ δὲ φῶς ἐσβέσθη αἴφνης ἐν-
τὸς τοῦ πρώτου δωματίου, ἐν ᾧ πρὸ μι-
κροῦ εἶχε συγκροτηθῇ σύσκεψις, ἧς ὁ κύ-
ριος Λεκὸκ ἠγνόει τὸν σκοπόν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠνεψόχθη ἡ θύρα
τοῦ πυλῶνος, ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη εἰς τὴν
ὁδὸν καὶ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τοὺς δύο
χωροφύλακας, ὧν ὁ εἰς ἀπεχώρησε πά-
ρυτα καὶ διέταξε νὰ προχωρήσῃ ἡ κομί-
σασα τὸν ὑπόδικον ἄμαξά.

Ἀφοῦ ἡ ἄμαξα αὕτη ἔστη πρὸ τῆς υἱ-
κίας, ὁ κύριος Λεκὸκ ἤκουσε ν' ἀνοίγεται
ἡ θυρίς, ἐκ δὲ τῶν ταλαντεύσεων τῆς ἄ-
μάξης ἠννόησεν ὅτι πολλὰ πρόσωπα ἐτο-
ποθετοῦντο ἐν αὐτῇ.

Αἱ διάφοροι αὐταὶ κινήσεις ἐξετελέσθη-
σαν μετ' ἀξιοπαρατηρήτου ταχύτητος,
διότι, πρὶν ἢ ὁ γέρον λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ
διέλθῃ τὴν ὁδόν, εὐρὺ ὄχημα μετ' ἐξ ἑσείας
ἀπῆλθε, κατευθυνόμενον πρὸς τὸ κατὰ-
στημα τῆς ἀστυνομίας, ὁ δὲ κύριος Λε-
κὸκ δὲν εἶδε πλέον τοὺς χωροφύλακας,
οὔτε τὸν ἀνθρωπον, ὅστις εἶχεν ὀμιλήσει
μετ' αὐτῶν.

Ἐνῶ διηρώτα ἑαυτὸν ἐὰν οὗτοι εἰσ-
ῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἂν ἀνεχώρησαν, τὸ
φῶς, ὅπερ ἐφώτιζεν ἔτι δύο παράθυρα τοῦ
οἰκήματος, ἐξηφανίσθη.

Ἀναμφιβόλως ἡ συνεδρίασις εἶχε δια-
λυθῇ.

Ταῦτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ
πεζοδρομίου τρία ἄτομα, ἅτινα ὁ κύριος
Λεκὸκ εὐκόλως ἀνεγνώρισεν, ἦσαν δὲ ταῦ-
τα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ ἀνακρι-
τῆς καὶ ὁ κύριος Τολβιάκ.

Μετὰ βραχεῖαν συνομιλίαν, ἀπεχωρί-
σθησαν, καὶ ὁ μὲν δικαστὴς ἐπέβη τῆς ἄ-
μάξης, ἣν ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον ὁ Πιεδού-
σης, ὁ δὲ κύριος Τολβιάκ ἀνεχώρησε διὰ
τῆς ἰδίας του ἄμαξης. Αἱ δύο ἄμαξαι ἀ-
νεχώρησαν ταῦτοχρόνως, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς
ἀσφαλείας, μείνας μόνος, ᾤδευσεν βραδέως
πρὸς τὴν ὁδὸν Καστιλιόν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπι-
θυμῇ καλλιτέραν εὐκαιρίαν ὥπως πλη-
σιάζῃ τὸν ἀρχαῖον φίλον του.

Ἐτρεξε παράυτα πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ λέ-
γει μόνον τὴν λέξιν ταύτην:

— Λοιπόν;

— Ἀ! σεῖς εἴσθε; ἀπήντησε ψυχρῶς
ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Πῶς εἴσθε
ἐδῶ;

— Δὲν εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένω διὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ἀστυνομίαν... Ἐννοεῖτε... δὲν ἔζων... ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου; τί συνέβη;

— Δὲν τὸ ὑποπτεύετε;

— Ὅχι, ἐφέλλισεν ὁ γέρον, ἐκπληκτος ἐκ τοῦ ξηροῦ καὶ σχεδὸν εἰρωνικοῦ τούτου τόνου. Εἶδον νὰ ἔλθῃ ὁ Τολβιάκ... οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες... ὁ βωθός, ἀλλὰ...

— Δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἰδῇτε τὸν βωθόν, διότι δὲν ἦλθεν. Ἐδραπέτευσεν... ἡ καλύτερον τὸν ἀφῆρασαν.

— Τὸν ἀφῆρασαν! καὶ ποῖος τὸν ἀφῆρασε;

— Ὅα μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ νὰ μοὶ τὸ εἰπῇτε, ἡμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι πολλὸ ὑποπτεύομαι ὅτι ὁ Πιεδούσης ἔχει τὸ χέρι του εἰς...

— Αὐτός! τὸν γνωρίζω... εἶνε ἀνίκανος νὰ παραβῇ τὸν καθῆκόν του.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας, διότι τὸν ἔστειλα εἰς τὸ κρατητήριον μαζὶ μὲ τὸν σύντροφόν του Πήγασην, καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἀχρεῖοι θὰ μείνουν εἰς τὴν φυλακὴν ἕως ὅτου μοὶ ἐξηγήσουν τὴν διαγωγὴν των.

— Καὶ ὁ υἱός μου; ἠρώτησε τρέμων ὁ κύριος Λεκόν.

— Ὁ υἱός σας! Σᾶς προτρέπω νὰ λησμονήσετε ὅτι εἰσθε πατὴρ του, διότι δὲν θὰ τὸν ἐκνιδέτε ποτὲ πλέον... Καθόλου δὲ δὲν σᾶς ἀποκρίπτω, ὅτι καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θὰ δώσετε λόγον τῶν πράξεών σας.

— Ἐξηγηθῆτε... δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. Ἡ ἀντιπαράστασις ἤθελε περιπλέξει τὸν υἱόν σας, αὐτὸ εἶνε πλέον ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, καθόσον ἀνεκαλύψαμεν ἤδη κατ' αὐτοῦ νέον τεκμήριον;

— Ποῖον τεκμήριον;

— Ὅα μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σᾶς ἀνακοινώσω τὰ μυστικὰ τῆς ἀνακρίσεως. Ὁ υἱός σας ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, περὶ τούτου εἴμεθα ἐντελῶς πεπεισμένοι. Ἀλλ' ὁ βωθός θ' ἀνεγνώριζεν αὐτόν, ὁ δὲ βωθός ἐξηφανίσθη. Ποῖος ἔχει συμφέρον νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ; Ὑμεῖς.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν μετ' ἀγκυακτῆσεως. Ἐγὼ ὁ ὁποῖος εἶχον τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν διὰ ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθώωσις τοῦ Λουδοβίκου! Ἀλλὰ λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ πρῶτος σᾶς ἐζήτησα τὴν ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ βωθοῦ;

— Ἐγνωρίζατε ἴσως ὅτι ἐξ αὐτῆς δὲν θὰ διετρέχατε κίνδυνον. Ὅταν εἶνε κανεὶς πλούσιος καὶ νοήμων, ὅπως ὑμεῖς, ὅταν ἔχη, ὅπως ὑμεῖς, ἀστυνομικοὺς πράκτορας ἀφοσιωμένους εἰς αὐτόν, δὲν εὕρισκε δύσκολιαν νὰ διοργανώσῃ μίαν ἀρπαγὴν.

— Λοιπὸν, μὲ κατηγορεῖτε; εἶπεν ὁ δυνήρως ὁ δυστυχὴς πατὴρ. Καταδικάζετε τὸν υἱόν μου!

— Δὲν σᾶς κατηγορῶ, καὶ κανένα δὲν ἔχω ἐντολὴν νὰ καταδικάσω... Τὸ καθῆκόν μου ὅμως μοὶ ἐπιβάλλει νὰ ἐνεργήσω ἀδυσωπῆτως κατὰ τῶν κακούργων... καὶ

κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι παρεμποδίζουν τὴν ἐνεργεῖαν τῆς δικαιοσύνης. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ περισσότερα. Ἡμὴν φίλος σας, ἡ δὲ πρὸς ὑμᾶς φιλία μου μοὶ κοστίζει ἀκριβᾶ. Αἱ σχέσεις ἡμῶν πρέπει νὰ περιορισθοῦν ἕως ἐδῶ. Χαίρετε!

Μετὰ ταῦτα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπεμακρύνθη.

Ὁ κύριος Λεκόν, ἐνεῶς, δὲν προσεπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀπολογηθῇ.

Τὶ τὸν ἐμελλεν ἂν τὸν κατηγοροῦν; τὸν υἱόν του ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ, οὐδ' ὅλως δ' ἀπελπίζετο ὅτι ἤθελε τὸν σώσει.

ΜΘ'

Ὁκτὼ ἡμέραι μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἐσπέραν, ἥτις εἶχεν ἀφαιρέσει καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα ἀπὸ τὸν δυστυχῆ μνηστήρα τῆς Θηρεσίας, ὁ γέρον Λεκόν ἐκάθητο ἐπὶ τινος θρανίου τοῦ κήπου τοῦ Κεραμικοῦ, οἱ δὲ σπάνιοι διαβάται, οἵτινες διήρχοντο τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν, ἐξεπλήττοντο βλέποντες τὸν γέροντα τοῦτον νὰ σταθμεύῃ, κατὰ τινα παγετώδη πρῶϊαν τοῦ Φεβρουαρίου, εἰς μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου.

Τὰ τελευταῖα φύλλα ἀναρπασθέντα ὑπὸ τοῦ βορρᾶ ἐκυλινδρουντο ἐπὶ τῆς γυμνῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἡ ψυχρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου εἰσέδυε καὶ ἐπλήρου τὸν ἐπενδύτην του, αὐτὸς δὲ ἔμενεν ἐκεῖ, ἀκίνητος, μὲ τὸ ὄμμα ἀτενὲς καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, χωρὶς νὰ βλέπῃ τοὺς πρὸ αὐτοῦ διερχομένους, οἵτινες ἔρριπτον ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα οἴκτου, χωρὶς νὰ ριγῇ ὑπὸ τὸ δριμύ ἐκεῖνο ψῦχος.

Οἱ κορυδαλοὶ, εἰθισμένοι νὰ τρώγῃσι τὸν ἄρτον τοῦ ἐπτερυγίζον πέριξ αὐτοῦ, ὡς εἰ ἔλεγον: Τί ἔχει λοιπὸν ὁ φίλος μας; Διατί μᾶς λησμονεῖ;

Ἀλλοίμονον! Τὰ πάντα εἶχε λησμονήσει ὁ κύριος Λεκόν, τὰ πάντα, ἐκτὸς τοῦ υἱοῦ του.

Τὸν ἔβλεπεν ἀδιακόπως, τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ νοὸς εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ὥρας τοῦ φρικώδους τῆς καθερίζεως βίου. Κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα ἐκείνην ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἐνεφανίζετο ἴσως ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐπεράτου νὰ περιδέσῃ αὐτόν δι' ἀδιαρρήτου δεσμοῦ ἀνακρίσεως ἐπιδεξίως ἐνεργηθείσης.

— Τὸν κρατοῦν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφῆσουν. Τὸ ταλαίπωρον παιδί δὲν μ' ἔχει πλέον διὰ νὰ τὸ ὑπερασπισθῶ, διότι μοῦ ἔκλεισαν τὴν θύραν τῆς φυλακῆς του, καὶ ὁ ἀστυνόμος μ' ἐπιβλέπει. Ἄν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐλάμβανε συμπάθειαν δι' ἐμέ, θὰ ἤμουν τώρα εἰς τὴν φυλακὴν, καθὼς καὶ ὁ Πιεδούσης. Καὶ ὅλοι πιστεύουν ὅτι ἐπλήρωσα, δὲν ἤξεύρω ποῖον, διὰ ν' ἀρπάσῃ τὸν θῆλιον ἐκεῖνον βωθόν. Εἶνε ὡς νὰ μὲ κατηγοροῦν ὅτι ἠθέλησα νὰ δολοφονήσω τὸν υἱόν μου. Ἄν ἐπεχειροῦσα νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν του, ἂν ἤρχιζα καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου νὰ κάμνω ἐρεῦνας, νὰ συλλέγω

τεκμήρια, μαρτυρίας... ἀντὶ νὰ τὸν σώσω, θὰ τὸν κατέστρεφον. Μ' ἐπιτηροῦν... χθὲς ἀκόμη ἀπήντησα ἓνα ἀρχαῖον πράκτορά μου, ὁ ὁποῖος μὲ παρηκολούθει εἰς τὴν κρηπίδα. Καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει τὰς ἐνεργείας των, διότι ἡ ἀνάκρισις φυλάττεται μυστικῇ, αἱ δὲ ἐφημερίδες ἔλαβον διαταγὴν νὰ μὴ κάμουν πλέον λόγον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Ἐδημοσίευσαν ὅτι ὁ δολοφόνος συνελήφθη... νέος πλούσιος, ὁ ὁποῖος ἐτίτλοφορεῖτο μὲ ὄνομα εὐγενείας, καὶ ὠνομάζετο ἀπλῶς Λεκόν... καὶ τώρα σιωποῦν... καθ' ἐκάστην ὁμῶς διηγοῦνται ὅτι ἀνεκαλύφθησαν νέα τεκμήρια ἐναντίον τοῦ κατηγορουμένου... καὶ τὸ κοινὸν χαίρεται... περιμένει τὸ Κακουργαδικεῖον... ἀπὸ τώρα ζητοῦν εἰσιτήρια... καὶ ἔπειτα θὰ ἔλθῃ ἡ Ροκέττα. Ὅα τὸν καταδικάσουν, τίποτε δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω... τίποτε...

— Καλημέρα, κύριε Λεκόν, εἶπε δειλῶς φωνὴ βραχνώδης.

Ὁ γέρον Λεκόν ἠνωρθώθη βιαίως καὶ εἶδε πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον τὸν Πιεδούσην. Ὁ δυστυχὴς εἶχε τὴν ὄψιν ἀνθρώπου ἐξερχομένου τῆς φυλακῆς, ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ κατεδείκνυε τὴν κατὰστασιν τῶν οἰκονομικῶν του.

— Ναί, ἀρχηγέ, ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι, ἐπανάλαβε βλέπων ὅτι ὁ κύριος Λεκόν ἐφάνετο μὴ ἀναγνωρίζων αὐτόν. Ἡμπορῶ νὰ σᾶς ὀνομάζω ἀρχηγόν, ἀφοῦ ἄλλην φορὰν ὑπηρέτησα μαζὺ σας.

Καὶ τονίσας τὴν παρένθεσιν ταύτην διὰ βαθεὸς στεναγμοῦ, ὁ πράκτωρ ἐξηκολούθησεν οὕτως:

— Καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔχω τώρα ἄλλον παρὰ σᾶς, διότι μ' ἐδιώξαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Μιὰ ἐβδομάδα ἐπέρκα μὲα εἰς τὸ κρατητήριον... καὶ εἶχα δύο ἀνακρίσεις καθὲ ἡμέραν διὰ νὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ εἰπῶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα. Ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ἡμποροῦσαν νὰ βγάλουν ἀπὸ ἐμένα τίποτε, μ' ἐδιώξαν... καὶ αὐτὸ ἔγινε χθὲς τὸ πρῶν... μ' ἓνα ψωμί στὸ χέρι, καὶ μ' ἑνδεκα σόλδρια στὴν τσέπη. Ἐδῶσα τὸ ψωμί εἰς τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἑνδεκα σόλδρια ἀπέναντι τοῦ χρέους μου εἰς τὸν ψωμά, ὁ ὁποῖος τὰ ἔτρεφε ὅταν ἐγὼ ἤμουν στὴ φυλακὴ... Ὑστερα, πῆγα νὰ ζητήσω τὸν λογαριασμό μου ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν... ἀλλὰ τίποτε! Μοῦ ἐκράτησαν τὸ μνηνιάτικόν μου διὰ παράλειψιν καθήκοντος... Τότε ἔβαλα τὸ παλτό μου ἐνέχυρο... καὶ διὰ τοῦτο μὲ βλέπετε μὲ τὸν ἄλπαγα.

Ὁ κύριος Λεκόν ἠκραζέτο, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τὴν ὀλίγον ἀσυνάρτητον ταύτην ὁμιλίαν παρετήρει ὁμῶς τὸν Πιεδούσην δι' ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο ζητοῦντες ν' ἀναγνώσῃ μὲχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας του.

— Μοῦ εἶσαι θυμωμένος, εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινμένης ὁ ἀριθμὸς 29, διότι ἐσύλλαβα τὸ παιδί σας. Ἄ! ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ξανακάμω! ἢ τοῦλάχιστον ἂν ἐγνώριζα πῶς αὐτὸ ἦτο...

— Διατί νὰ σοῦ εἶμαι θυμωμένος; ἐψιθύρουν ὁ γέρον.

— 'Αλήθεια! μὲ συχωράτε; ἀνέκρα-
ξεν ὁ Πιεδοῦσης. Τὸ λοιπόν, αὐτὸ μὲ
παρηγορεῖ πολὺ, διότι μοῦ ἐκόσμιζε ἀκριβῶς
νὰ συλλογίζωμαι πῶς, χωρὶς νὰ τὸ θέλω,
σὰς ἔκαμα νὰ λυπηθῇτε. Τὸ κακὸ εἶνε ποῦ
δὲν ἤμπορῶ νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα ποῦ
ἔγινε ἐξ αἰτίας μου.

— 'Ισως, εἶπε βραδέως ὁ κύριος Λε-
κόκ.

— "Α! ἂν ἤμπορούσε νὰ γείνη αὐτό!...
Νά, ἀρχηγέ, θὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα, ἀφοῦ
ἄρχισα. Καταλαβαίνετε βέβαια, πῶς ἐ-
σκεπτόμουν καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι διὰ τὸν
κύριον Λουδοβίκον, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ ἔ-
βαζα τὸ χέρι μου εἰς τὴν φωτιὰ πῶς αὐ-
τὸς ἔκαμε τὴν δουλειά... Τώρα ὅμως βάζω
τὸ κεφάλι μου στὴ καρμυνίσλα καὶ ὀρκί-
ζομαι πῶς εἶνε ἄσπρος ὅταν τὸ χέρι.

— Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσης ν' ἀποδεί-
ξωμεν ὅτι εἶνε ἄθως;

— "Αν τὸ θέλω! Βεβαίως! Πρέ-
πει ὅμως νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὅταν μ' ἔδιω-
ξε ὁ ἀρχηγὸς μοῦ εἶπε παστρικά, πα-
στρικά πῶς ἂν ἀνακατευθῶ εἰς παρακο-
λουθήσεις, εἰς ἐρεύνας καὶ εἰς ὅτι ἄλλο,
θὰ μὲ στείλῃ στὸ κάτεργο, χωρὶς πολλὴν
συζήτησι. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ σὰς ἐρω-
τήσω εἰς τί ἤμπορῶ νὰ σὰς χρησιμεύσω.

— 'Ἐμπορῶ νὰ σὲ μεταχειρισθῶ χωρὶς
νὰ σ' ἐνοχοποιήσω. Ἀπάντησέ μου πρῶ-
τον εἰς ὅ, τι σ' ἐρωτήσω. 'Ἐξέυρεις εἰς
ποῖον σημεῖον εὐρίσκεται ἡ ὑπόθεσις τοῦ
υἱοῦ μου;

— 'Ο Πήγασος μοῦ εἶπε δυὸ λόγια εἰς
τὴν αὐλὴν τοῦ κρατητηρίου... εἶχε πε-
ρισσότερη τύχη ἀπὸ ἐμὲ αὐτὸς ὁ Πήγα-
σος... αὐτὸν τὸν ἐκράτησαν... τὴν ἐγλύ-
τωσε μὲ κράτησιν τοῦ μισθοῦ του δέκα
πέντε ἡμερῶν... καὶ ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ
πρᾶγμα ἔμεινε πάλιν φίλος μου... Μοῦ
εἶπε λοιπόν, ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἐπήγαγε
πολὺ γρήγορα... καὶ ὅτι εὐρήκαν πολ-
λὰς ἀποδείξεις.

— Ποίως;

— "Α! ἀρχηγέ, φοβοῦμαι μὴ σὰς λυ-
πήσω.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε. "Ὅλα ἤμπορῶ
νὰ τ' ἀκούσω, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ γέρον.

— Διαδίδουν λοιπόν, ὅτι εὐρήκαν...
εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου Λουδοβίκου...
ἓνα μπαστοῦνι μὲ χέρι μολυβένιο, εἰς τὸ
ὁποῖον ἦσαν σταλαγματιαὶ ἀπὸ αἷμα...
καὶ λέγουν πῶς αὐτὸ ἐχρησίμευσε διὰ νὰ
σκοτώσῃ τὸν γέρον, τὸν ὁποῖον εὐρήκαν
ἀπυθαμένον μέσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν...

Ἐπειτα γίνεται λόγος διὰ ἓνα γράμμα
τοῦ κυρίου Λουδοβίκου... τὸ ὁποῖον ἔ-
στειλεν εἰς τὴν γυναῖκα... καὶ μέσα εἰς
αὐτὸ τὴν φοβερίζει... "Υστερὰ ἀπὸ ὅλα
αὐτὰ ζητοῦν καὶ τὸν βουβὸν καὶ δὲν τὸν
εὐρίσκουν, ἂν καὶ ἔγραψαν εἰς ὅλαις ταῖς
εἰσαγγελίαις τῆς Γαλλίας. Λέγουν ὅμως,
πῶς ἂν δὲν ἤμπορέσουν νὰ τὸν συλλά-
βουν, θὰ περάσουν καὶ χωρὶς αὐτόν, διότι
ἔχουν πρᾶγματα διὰ νὰ καταδικάσουν
δέκα φορὰς τὸν κύριον Λουδοβίκον... καὶ
θέλουν νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις ἀνάμεσα
σὲ δυὸ μῆνες.

— Δύο μῆνες! ἐπανελάθεν ὁ κύριος

Λεκόκ. Εἶνε περισσότερος καιρὸς ἀφ' ὅσος
χρειάζεται.

Εἶτα, ἐγκαταλιμπάνων τὴν ιδέαν ταύ-
την:

— "Ἦσουν ἐκεῖ παρὼν ὅταν ἄρπαξαν
τὸν βουβόν, καὶ ἤξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι
ἐγὼ δὲν ἀνεκατεύθην καθόλου εἰς αὐτὴν
τὴν ὑπόθεσιν. Ὑποπτεύεσαι κανένα;

— "Ὀχι ἀκριβῶς. "Ὅμως ἐπαραξενεύ-
θηκα πῶς ὁ Τολβιὰν ἄφησε νὰ γελασθῇ
τόσον ἀνόητα, καὶ ἂν ὁ ἀρχηγὸς ἤθελε
νὰ μ' ἀκούσῃ δὲν θὰ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τὸ 'δικό σας. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἐρωτευ-
μένος μὲ αὐτὸ τὸ ζῶον. "Ὡραῖος χάχας!
ὁ ὁποῖος ἐξοδεύει ὅλον τοῦ τὸν καιρὸ διὰ
νὰ ξετρυνώσῃ κληρονομίαις, ἀντὶ νὰ δου-
λεύῃ διὰ τὸ σπῆτι, καὶ ὁ ὁποῖος πρέπει
νὰ ἰδῇτε πῶς ἀνακατώνει ταῖς κληρονο-
μίαις. Νά! Ἰσα, Ἰσα, τὸ βράδυ ποῦ ἄρπα-
ξαν τὸν βουβόν, ἐμπρὸς εἰς τὸ Μαζάς,
ἓνας, ὁ ὁποῖος μ' ἐκέρασε ἓνα ποτήρι κρα-
σί, μοῦ διηγήθηκε μιὰ παράξενη ἱστορία
του.

— Πιεδοῦση, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κύριος
Λεκόκ, σοῦ ἐπρότεινα νὰ σὲ παραλάβω
μαζὺ μου. Θέλεις νὰ ἔλθῃς χωρὶς ἐπιφύ-
λαξιν; Αἰσθάνεσαι τὴν γενναιότητα νὰ
θυσιάσῃς τὰ πάντα διὰ τὸν σκοπὸν τὸν
ὁποῖον μαζὺ θὰ ἐπιδιώξωμεν;

— Μὲ μεγάλῃν μου εὐχαρίστησιν, ἀρ-
χηγέ... Καὶ μάλιστα ἂν εἶμαι βέβαιος
πῶς τὰ μικρὰ θὰ ἔχουν ψωμί.

— Ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ τὰ τοποθε-
τήσω εἰς μίαν καλὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία
θὰ τὰ περιποιεῖται ὥς νὰ ἦτον μητέρα
των.

— "Ω! τότε λοιπόν, ἀρχηγέ, εἶμαι ἰ-
δικός σας μὲ τὴν ψυχὴ καὶ μὲ τὸ σῶμα
μου. "Αν ζητήσουν νὰ μὲ σκοτίσουν ἀπὸ
τὴν ἀσφαλίαν, θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὁ Πή-
γασος. Καὶ τὸ κάτω κάτω, μοῦ εἶνε ἀ-
διάφορο, διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι πολίτης,
καθὼς καὶ κάθε ἄλλος, καὶ δὲν ἔχουν τὸ
δικαίωμα νὰ μὲ πειράξουν ὅταν δὲν κάμνω
κανένα κακόν.

— Μὴν ἀνησυχεῖς διὰ τὴν ἀστυνομίαν,
διότι ἡμεῖς θὰ φύγωμεν.

— Διὰ πολὺν καιρόν;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ θὰ πᾶμε ποῦ;

— Πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπες, ὅτι εἶσαι ἔ-
τοιμος νὰ μὲ ὑπηρετήσης. Πρέπει ὅμως
νὰ μὲ ὑπηρετῇς τυφλῶς ἢ νὰ μὴ μὲ ὑπη-
ρετῇς καθόλου.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀρχηγέ. Αὐτὸ μοῦ
ἔφυγε στὴν πρώτη στιγμῇ, ἀλλὰ δὲν θὰ
ἐξαναρτῶμαι πλέον... καὶ θὰ σὰς ἀκολου-
θήσω καὶ εἰς τὴν Κίνα, ἐὰν θελήσετε.

— "Ακουσε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κύριος Λε-
κόκ, ἐγειρόμενος τοῦ θρανίου, ἐν ᾧ ὁ
Πιεδοῦσης εἶχε λάβει θέσιν πλησίον του,
δὲν ἤξεύρω μὴτ' ἐγὼ ἀκόμη τί μέλλει νὰ
κάμω. Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη ἂν θὰ ὑπάγω
εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ
παντοῦ ὅπου ἤμπορέσω νὰ συλλέξω ἀπο-
δείξεις διὰ νὰ καταρρίψω τὴν φοβερὰν κα-
τηγορίαν τοῦ υἱοῦ μου... Δὲν ἤξεύρω ἂν
θ' ἀναγκασθῶ νὰ κρυφθῶ ἐντός τῶν Πα-
ρισίων διὰ νὰ πολεμήσω σῶμα πρὸς σῶμα,

στῆθος πρὸς στῆθος... Ἐξεύρω ὅμως ὅτι
ὁ υἱός μου δὲν εἶνε ἔνοχος, καὶ θὰ τὸν
ἀποσπᾶσω ἀπὸ τὰς χειρὰς των. Τώρα ἂς
χωρισθῶμεν, διότι δὲν πρέπει νὰ μᾶς
ἰδοῦν μαζὺ. Ἐλα ἀπόψε εἰς τὰς δέκα εἰς
τὴν οἰκίαν μου, καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ τί πε-
ριμένω ἀπὸ σέ.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ στρα-
τιώτης ἀπεχωρίσθησαν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ταύτης ἤρχιζεν ἡ ἐκστρατεία.

N'

Τρεῖς μῆνες εἶχον παρέλθει, τρεῖς δὲ
μῆνες εἰς Παρισίους, εἶνε ὁλόκληρος αἰὼν.

Ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὰ πάντα λησμο-
νοῦνται, καὶ αὐταὶ ἔτι αἱ ἐπαναστάσεις.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρδαλέτ, ἥτις
κατὰ τὴν πρώτην δεκαπενθημερίαν τοῦ
Ἰανουαρίου εἶχεν ἐπασχολήσει τὴν με-
γαλοπόλιν, ἀνῆκεν ἤδη, κατὰ τὸ ἔαρ,
εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν.

Τὸ ἐν κακούργημα ἀποδιώκει τὸ ἕτε-
ρον, εἰς δὲ τοὺς Παρισίους οἱ κακούργοι
οὐδέποτε σχολάζουν.

Κατὰ τὸν λήξαντα ἤδη χειμῶνα οὐ-
δόλως ἐσταύρωσαν τὰς χειρὰς, οἱ δὲ ἐ-
ρασταὶ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων ἐξυπη-
ρετήθησαν θαυμασίως.

Οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων δὲν
ἤξευρον πλέον ποῖον πρῶτον φόνον ν' ἀ-
ναγγεῖλωσιν, αἱ δ' ἐφημερίδες οὐδόλως ἐ-
πῆρκουν εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν συγκινη-
τικῶν ἀφηγήσεων, ἂς ἐκόμιζον αὐταῖς
καθ' ἐκάστην οἱ ἀνερευνηταὶ οὗτοι τῶν
δικαστικῶν χρονικῶν.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι οὐδὲν ἀνεκάλυψαν
τόσφ' ἐνδιαφέρον, ὅσφ' τὸ μυστήριον τοῦ
περιπτέρου, δὲν εἶνε ὅμως δυνατόν νὰ ζῇ
τις ἐπὶ τρίμηνον μὲ τὴν διήγησιν τοῦ
τραγικοῦ θανάτου ὠραίας γυναικὸς καὶ
γέροντος ἐμπόρου, καὶ ἂν ἔτι ἡ γυνὴ αὕτη
ἐδολοφονήθῃ διὰ μέσου μιᾶς δάμας τῆς
πίκας.

Ἡ ἐν τῇ Μόργγῃ διενεργηθεῖσα ἐκθεσις
ἀπεπερατώθη χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ ὁριστι-
κῶς τὸ θῦμα. Ἐγνώριζον ὅτι ὁ αὐτουργὸς
εἶχε συλληφθῇ, τὸ δὲ κοινὸν ἐπεφυλάττετο
νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειάν του τὴν
ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ αὐτουργὸς οὗτος ἤθελεν
ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων.

Ἡ ἀστυνομία, ἄλλως τε, εἶχε λάβει
μέτρα, ὅπως ἐπέλθῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον
σιγῇ ἐπὶ τῆς μυστηριώδους ταύτης ὑπο-
θέσεως. Οἱ ἀρχηγοί, οἵτινες πάντοτε δεί-
κνυνται ὑποχρεωτικοὶ διὰ τὸν τύπον, δὲν
ἔδιδον αὐτῷ πλέον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ
ἀορίστους πληροφορίες, περιωρίζοντο δὲ
νὰ βεβαιώσιν ὅτι ἡ ἀνάκρισις προῦχεται
ταχέως καὶ ὅτι τὰ πάντα ἤθελον διαφω-
τισθῇ πρὶν ἢ ὑπόθεσις εἰσαχθῇ εἰς τὸ κα-
κουργοδικεῖον.

Οἱ συντάκται τῶν Διαφόρων, περιορι-
σθέντες εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ κοινοῦ:
"ἡ δικαιοσύνη ἐνεργεῖ" περιέμενον, ἵνα
κατέλθωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα, τὴν λύσιν ἐν
δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δράματος, ὅπερ
ἐπαίζετο ἤδη τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
καὶ ἤρκοῦντο μετριοφρόνως εἰς τὴν ἀφή-

γῆσιν ἄλλων κοινοτέρων δραμάτων, ἅτινα εὐρίσκοντο μόνον ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἄλλως τε, ἐδειξαν πολὺ περισσώτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον ἢ διὰ τοὺς ἡθοποιοὺς.

Κατ' ἀρχὰς ἐνεδιέτριψαν πολὺ ἐπὶ τοῦ βωβοῦ, τοῦ παραδόξου τούτου προσώπου, ὅπερ μόνον ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐὰν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε διαδοθῇ ὅτι ὁ βωβὸς ἀνελήφθη, ἤρχισαν νὰ πιστεύουσιν ὅτι δὲν διεδραμάτισεν ἡ πρόσωπον ἀσήμαντον, καὶ οὐδόλως πλέον ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ.

Διαταγὴ ἐδόθη εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν φυλακῶν νὰ τηρήσῃσι σιγὴν ἐπὶ τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς διεπράχθη ἡ παραδόξος αὕτη ἀρπαγὴ, εἰς τρόπον ὥστε, ἐκτὸς τῆς ἀστυνομίας, ὀλίγοι ἐγνώριζον ὅτι ὁ κυριώτερος μάρτυς ἔλλειπεν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως.

Ὅσον ἀφώρα τὸν κατηγορούμενον, οὗτος, ὑπὸ τινὰς ἐπόψεις, εἶχε πᾶν ὅ,τι ἔδει ὅπως προσελκύσῃ τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Ἐκ τε τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του ὁ Λουδοβίκος Λεκὸς δὲ Γεντιλῆ οὐδόλως βεβαίως ἦτο προωρισμένος ἵνα καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κακούργων, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἀναμιζῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κακούργων, οἵτινες φονεύουσι διὰ νὰ κλέψωσιν.

Ἦτο, ἐν τούτοις, ὀλίγον γνωστός, διότι ὀλίγον ἐφοίτα εἰς τὰς συναναστροφάς, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὰ μέρη τῶν διασκεδάσεων.

Τὸ ὄνομά του οὐδέποτε ἐφαίνετο ἐγγεγραμμένον μετ' ἐκείνων, οἵτινες φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις, αἱ δὲ ἐκλελυμένων ἡθῶν γυναῖκες, αἵτινες περιτρέχουσι τὴν λίμνην ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἑκτῆς ἐσπερινῆς ὥρας, οὐδέποτε ἤκουσαν νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ.

Οὐδεμιᾶς λέσχης ἦτο μέλος, οὐδόλως δ' ἐσχετίζετο μετὰ τῶν νέων, οἵτινες καθὼς αὐτός, ἦσαν προωρισμένοι διὰ τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐπάγγελμα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀφότου ἀπροσδόκητος καταστροφή ἀφῆρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς κοινωνίας, οὐδὲν κεκονὸν ἄφινεν οὔτε ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινωνίᾳ, οὔτε ἐν τῇ ἐν εὐθυμίαις διαγούσῃ. Διὰ τοῦτο ὀλίγον περὶ αὐτοῦ ἐζήταζον.

Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Λεκὸντ δὲν ἐσήμαινον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὥστε νὰ ἐνασχολῶνται περὶ αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ ἦτο πλουσιωτάτη, ἡ δὲ θυγάτηρ θελκτικωτάτη, τὰ πλούτη ὅμως καὶ ἡ καλλονὴ μένουσιν ἐντελῶς ἀγνωστα ὅταν δὲν ἐπιδείκνυνται.

Οἱ Παρίσιοι βρίθουσιν ὑπὸ ἀγνώστων ἐκατομμυριούχων καὶ ὑπὸ κεκρυμμένων καλλονῶν.

Εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἔχοντες ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, καὶ οἵτινες ζῶσιν ἀπομεμονωμένοι ὡς εἰ κατῴκουν ἐν τινὶ κωμωπόλει.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον αἱ νεάνιδες, αἱ μᾶλλον πεπροικισμέναι ὑπὸ τε τῆς φύσεως καὶ τῶν γονέων αὐτῶν, στεροῦνται ἐνίοτε

σχέσεων ἐντὸς τῆς ἀπεράντου ταύτης πρωτεύουσας, ἐνθα αἱ τε Ἀμερικανίδες καὶ Ρωσίδες ποιοῦσιν αἰσθησιν ἐὰν ἔχωσιν ὀλίγον εὐεῖδὲς πρόσωπον καὶ τὰ φαινόμενα περιουσίας.

Ἡ Θηρεσία ἦτο ἐκ τῶν ἱων τούτων, ἅτινα περιμένουσι νὰ τ' ἀνακαλύψῃ τις.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς μητρικῆς οἰκίας ὑπεξέρευγε τὴν λαμπρότητα τῶν ἑορτῶν, ἃς πκνηγυρίζουσιν οἱ χρονογράφοι τοῦ συρμού.

Τὸ συνοικέσιον αὐτῆς ἀπεφασίσθη ἄνευ θορύβου, μόνον δὲ ἀρχαῖοι τινὲς φίλοι τῆς οἰκογενείας εἰδοποιήθησαν περὶ τῆς ἐνώσεως ταύτης, διότι ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου ἔζη μεμονωμένη, ἀφότου ἀπέθανεν ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Ὅθεν οὐδόλως ἐλέχθη τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, προκειμένου περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ ἀτυχοῦς μνηστήρος αὐτῆς, ὥστε τὸ γόητρον τοῦ σκανδάλου ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν διάσημον δίκην, ἥς ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ ἐμελλε νὰ εἶνε ὁ ἥρω.

Ὡς πρὸς τὸν γέροντα Λεκόντ, οὗτος ἦτο ἄξιος νὰ διεγείρῃ τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων».

Οὐδέποτε εἶδον νὰ παρίσταται εἰς ποινικὴν δίκην ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὅστις μικροῦ δεῖν ἐπεφορτίζετο νὰ στείλῃ τὸν ἴδιον υἱὸν του εἰς τὴν λαιμητόμον, ἡ δὲ ὅλως νέα αὕτη περίπτωσις ἠδύνατο νὰ καθηδύνη τὴν καρδίαν δραματικοῦ συγγραφέως.

Ἀλλ' ὁ κύριος Λεκὸς, ὁ ἀληθής, ὁ ἀρχαῖος, δὲν ἦτο ἐγνωσμένος, ἡ ὑπὸ τινων προσώπων, ἅτινα δὲν συνειθίζουσι νὰ καθιστῶσι τὸ δημόσιον κοινωνὸν τῶν σχέσεων του.

Ἡ φήμη τοῦ γέροντος ἀνιχνευτοῦ δὲν εἶχε διαδοθῇ μετὰ τῶν βεβήλων, εἰς τρόπον ὥστε, οἱ μᾶλλον ἀκριβῶς πληροφορημένοι δημοσιογράφοι ἐπίστευον ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ εἶχε πατέρα ἄσημον πολίτην.

Οἱ κάτοικοι τῆς κρηπίδος Κοντῆ δὲν εἶχον καὶ αὐτοὶ ἀκριβεστέρως πληροφορίας περὶ τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος, ὅστις κατῴκει πρὸ τῶσιν ἐτῶν ἐν τῇ εἰρηνικῇ αὐτῶν συνοικίᾳ. Ἐγνώριζον μόνον ὅτι συνελήφθη ὁ νέος, ὃν ἔβλεπον διερχόμενον καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ δίδοντα τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Λεκόντ, καὶ ὃν κατηγόρου ἐπὶ διπλῇ φόνῳ.

Ὁ Λεκὸς ἡγαπᾶτο πολὺ ὑπὸ τῶν γειτόνων του.

Ὡκτερον αὐτόν, οὐδόλως δὲ σχεδὸν ἐπίστευον εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ του, ἤρχισαν ὅμως νὰ σκέπτωνται ὅτι παρητήθη τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτόν, διότι ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ συμβᾶν ἀνεχώρησεν εἰδοποιήσας τὸν θυρωρὸν του ὅτι ἐμελέτα νὰ ἐπιχειρήσῃ μεμακρυσμένην ὁδοπορίαν, ἐξ ἧς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπανάλθει.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐταράχθησαν διὰ τὴν ἀπουσίαν του.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ αὐτήν, διότι ἐγνώριζε καλῶς τὸν Λεκόντ, καὶ δὲν ἠννόει πῶς ἐγκα-

τέλειψε πάλιν, ἥς ἡ κεφαλὴ τοῦ υἱοῦ του ἦτο τὸ ἔπαθλον.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ὅμως ἐζήγει αὐτὴν κατ' ἴδιον αὐτοῦ τρόπον.

Διετίνετο ὅτι ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐπορεύθη πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ βωβοῦ, ὃν αὐτὸς ἀφῆρπασεν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἀντιπαράστασιν, ἐκ δὲ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀναχωρήσεως ἐξήγαγε συμπεράσματα ἡκιστα εὐνοϊκὰ διὰ τὸν κατηγορούμενον.

Ἡ γνώμη αὐτοῦ ὑπερίσχυεν, ὁ δὲ γέρον Λεκὸς κατεζητήθη δραστηρίως, ἀλλ' ἀνωφελῶς.

Οἱ δεξιώτεροι ἀνιχνευταὶ ἀπώλεσαν τοὺς κόπους αὐτῶν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνεύρωσι τὸν γέροντα.

Ὑπέθετον ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν Γαλιάν, ἵνα ὑπάγῃ καὶ ἀποκρύψῃ τὴν αἰσχύνην αὐτοῦ εἰς τινὰ ἀπομεμακρυσμένην χώραν, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο ποτὲ πλέον.

Ἐρωτηθεῖσα διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐμελλε νὰ γείνη πενθερὸς τῆς Θηρεσίας, ἡ κυρία Λεκόντ ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκεν.

Ἐλεγεν ἄρ' γε τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀμφέβαλλε, μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ καταναγκάσῃ αὐτὴν νὰ ὁμιλήσῃ, δὲν προέβη περαιτέρω.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Δ'

Ὁ πειρασμός.

Δέσμη ἐπιστολῶν, περιδεδεμένων διὰ ταινίας, προσεῖλκυσεν ἐν ἀρχῇ τὴν προσοχὴν τῆς Μέρσης.

Ἡ μελάνη δι' ἧς εἶχον γραφῇ αἱ ἐπιγραφαὶ εἶχον ἡμικαταληθῆ ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ χρόνου.

Αἱ ἐπιστολαὶ, ἀνταλλαγεῖσθαι μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον καὶ τῆς ἀξιότημου κυρίας Βράδον, περιελάμβανον ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τῆς γυναικὸς του, ἀνερχόμεναι εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ στρατιωτικὰ καθήκοντα τοῦ συνταγματάρχου τὸν ὑπέβαλον εἰς μακροχρόνιους ἀπουσίας.

Ἡ Μέρση ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν των καὶ ἤρξατο ἐξετάζουσα τὰ ἄλλα ἔγγραφα.

Συνίσταντο ταῦτα ἐκ τινων φύλλων, διὰ καρφίδος συνηνωμένων, πλήρων γυναικείας γραφῆς καὶ φερόντων τὸν τίτλον: *Τὸ ἐν Ρώμῃ ἡμερολόγιόν μου.*

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο εἶχε γραφῇ παρ' αὐτῆς ταύτης τῆς δεσποινίδος Βράδον καὶ ἦτο ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον εἰς τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τοῦ πατρὸς τῆς.